14 జూన్ 2026 – సాధారణ కాలం 11వ ఆదివారం

నిర్గమకాండము 19, 2-6; రోమీయులకు 5, 6-11; మత్తయి 9, 36–10, 8

ప్రారంభ వాక్యాలు

ఒకసారి ఒక రైతు కోళ్ల గూడులో పెరుగుతున్న ఒక గద్దను గమనించాడు. అది ఇతర కోళ్లలాగే నేలను కొరికేది, వాటిలాగే వలయాలుగా పరుగెత్తేది, మరియు తన చూపును నేల నుంచి ఎక్కువ దూరం ఎప్పుడూ ఎత్తేది కాదు. ఒక రోజు అది కాసేపు పైకి చూసినట్లు గమనించిన రైతు, దానిని మెల్లగా తీసుకొని, ఒక ఎత్తైన కొండపైకి తీసుకెళ్లి, గాలికి ఎదురు పట్టుకున్నాడు.

మొదట ఆ పక్షి భయపడింది. అది అజాగ్రత్తగా రెక్కలు కొట్టింది, అనిశ్చితిగా ఉంది, పడిపోవడానికి దగ్గరగా వచ్చింది. కానీ ఆపై దాని అంతరంగంలో ఏదో లోతైనది మేల్కొంది—అది ఎప్పుడూ నేర్చుకోలేదు కాని ఎప్పుడూ కోల్పోలేదు. అది తన రెక్కలను విప్పి ఎగిరింది.

అది కొత్తదిగా మారడం కాదు. అది ఎప్పటినుంచో ఉన్నదానిగా మారింది.

అదే విశ్వాసం యొక్క గూఢకథ. మనలో చాలామంది ప్రతిదిన ఆందోళనలు, అలవాట్లు, భయాల నేల దగ్గరే జీవిస్తాము. అయినప్పటికీ దేవుడు మనలను అక్కడ వదిలిపెట్టడు. ఆయన మనలను మోస్తాడు, పిలుస్తాడు, మరియు మనలో మర్చిపోయినదాన్ని మెల్లగా మేల్కొలుపుతాడు: మనం ఆయనకు చెందినవాళ్లమని, ఆయన

మనలను ప్రేమిస్తున్నాడని, మనం పైకి లేవడానికి ఉద్దేశించబడినవాళ్లమని.

మంచి దేవుడు తన ప్రేమతో మనలను బలపరుస్తాడు; యేసు మనలను ఆయనను అనుసరించమని పిలుస్తాడు; దేవుని ఆత్మ మనలను ప్రోత్సహిస్తుంది; త్రిత్వైక దేవుడు మన మధ్య నివసిస్తూ పనిచేస్తున్నాడు. ఆయన మీతో ఉండుగాక!

అయినప్పటికీ, ఈ పైకి లేపే కృపకు మనం చాలాసార్లు ప్రతిఘటిస్తాము. మనం నేలకే అంటిపెట్టుకొని, మనం ఎవరో మరిచి, భయం చివరి మాట అన్నట్లు జీవిస్తాము. కాబట్టి మనం ప్రభువువైపు తిరిగి, మన పాపాలను క్షమించమని, మనలను స్వస్థపరచమని, మరియు తన పిల్లల స్వేచ్ఛలోకి మళ్లీ మనలను పైకి లేపమని ఆయనను ప్రార్థిద్దాం.

ప్రబోధం: “మోసి, ఎన్నుకొని, పంపించే దేవుడు—ఎప్పటికీ విడిచిపెట్టనివాడు”

తాను కోడిగా భావించిన గద్ద

ఒక పాత కథ ఉంది: ఒక గద్ద కోళ్ల గూడులో పెరిగింది. అది నేలను కొరికడం, వలయాలుగా పరుగెత్తడం, నేలకే దగ్గరగా జీవించడం నేర్చుకుంది. ఒక రోజు ఒక రైతు అది కాసేపు ఆకాశం వైపు చూస్తున్నట్లు గమనించాడు. అతను దానిని తీసుకొని, ఒక ఎత్తైన కొండపైకి తీసుకెళ్లి, మెల్లగా విడిచాడు.

మొదట అది అజాగ్రత్తగా రెక్కలు కొట్టింది, తనమీద విశ్వాసం లేకుండా ఉంది. కానీ ఆపై దాని లోపల ఏదో లోతైనది మేల్కొంది. అది తన రెక్కలను విప్పి—ఎగిరింది.

అది కొత్తదిగా మారడం కాదు. అది చివరకు ఎప్పటినుంచో ఉన్నదానిగా మారింది.

ఆ కథ విశ్వాసం యొక్క కథ.
ఎందుకంటే విశ్వాసం అంటే ముందుగా భక్తిపరుడవడం కాదు. అది దేవుని చేతుల్లో మనం ఎవరో కనుగొనడం: ప్రేమించబడినవారు, ఎన్నుకోబడినవారు, పంపబడినవారు.

1. ఆజ్ఞాపించే ముందు మోసే దేవుడు

మొదటి పఠనంలో దేవుడు ఇశ్రాయేలు ప్రజలతో మరువలేని మృదుత్వంతో ఇలా అంటాడు:
"నేను మిమ్మల్ని గద్దల రెక్కలపై మోసి నా వద్దకు తీసుకువచ్చాను."

ఈ విషయాన్ని అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రకృతిలో ఒక అందమైన దృశ్యం ఉంది. ఒక గద్ద తన పిల్లలకు ఎగరడం నేర్పేటప్పుడు, వాటిని కేవలం గాల్లోకి తోసివేయదు. అది గూడును కదిలిస్తుంది. వాటిని అంచుకు నెట్టుతుంది. అవి భయంతో పడిపోతే, అది వెంటనే క్రిందికి దూకి, తన రెక్కలపై మోస్తుంది.

ఇది భయంతో నియంత్రించే దేవుడు కాదు—ఎల్లప్పుడూ గమనిస్తూ, ఆందోళనతో ఉండే దేవుడు కాదు. ఇది తన ప్రజలను స్వేచ్ఛలోకి

నడిపించే దేవుడు—అయినప్పటికీ ఆ స్వేచ్ఛలో ప్రమాదం ఉన్నా,

అభివృద్ధిలో పడిపోవడం ఉన్నా.

ఇశ్రాయేలు ముందుగా దాస్యంనుంచి తీసుకురాబడింది, సముద్రం గుండా నడిపించబడింది, ఎడారిలోకి తీసుకురాబడింది. తరువాతే దేవుడు ఒడంబడిక గురించి చెప్పాడు:
"మీరు నా ప్రత్యేక ప్రజలుగా, యాజకుల రాజ్యంగా, పరిశుద్ధ జనముగా ఉంటారు."

మొదట కృప. తరువాత బాధ్యత.
మొదట రక్షణ. తరువాత పరిచర్య.

ప్రతి ఒక్కరికీ మౌనంగా అడిగే ప్రశ్న:
"దేవుడు నన్ను పడిపోనిస్తాడా?" కాదు,
"నేను పడిపోయినప్పటికీ నన్ను మోసే వానిని నమ్ముతానా?"

2. మనం అర్హులు కాకముందే ప్రేమించే దేవుడు

సెయింట్ పౌలు మనుషుల లెక్కలన్నిటినీ తలకిందులు చేస్తాడు:
"మనం ఇంకా పాపులుగా ఉన్నప్పుడే క్రీస్తు మనకొరకు మరణించాడు."

మనము మెరుగుపడినప్పుడు కాదు. మనము గొప్పగా కనిపించినప్పుడు కాదు. మనము ఇంకా బలహీనులుగా ఉన్నప్పుడే.

సువార్తలో ఒక ఘట్టం ఈ విషయాన్ని సజీవంగా చూపిస్తుంది: యేసు తన శిష్యుల కాళ్లను కడుగుతాడు. ఒక్కొక్కరికి.

ఆయన యోహాను కాళ్లను కడుగుతాడు—అది సహజం.
కాని యూదా కాళ్లను కూడా కడుగుతాడు—తనను ద్రోహం చేయబోయేవాడు.
పేతురు కాళ్లను కూడా కడుగుతాడు—తనను నిరాకరించబోయేవాడు.

అతనికి అన్నీ ముందే తెలుసు. అయినప్పటికీ ఆయన మోకాళ్లపై వంగుతాడు.

ఒక గురువు ఒక బలహీన విద్యార్థి గురించి ఇలా అన్నాడు:
"నేను అతనిని అతను ఇప్పుడు ఉన్న స్థితి ప్రకారం కొలవను; అతను చేరగల స్థితి ప్రకారం కొలుస్తాను."

దేవుడు ప్రేమించే విధానం ఇదే. లెక్కలతో కాదు—పిలుపుతో.
ఈ ప్రేమ కేవలం ఒక ఉదాహరణ కాదు—ఇది పరిశుద్ధాత్మ ద్వారా మనలో కుమ్మరించబడింది. అందుకే శత్రువులను ప్రేమించడం కూడా సాధ్యం అవుతుంది.

3. కాపరి లేని గొఱ్ఱెలవంటి ప్రపంచం

తర్వాత సువార్త మన దృష్టిని మానవ పరిస్థితిపై నిలిపిస్తుంది:
"వారు కాపరి లేని గొఱ్ఱెలవలె ఉన్నందున యేసుకు వారిపై కనికరం కలిగింది."

ఈ రోజుల్లో శనివారం మధ్యాహ్నం ఒక షాపింగ్ మాల్‌లో కనిపించే దృశ్యం కూడా ఇలానే ఉంటుంది: వేగంగా కదులుతున్న ప్రజలు,

ఒత్తిడితో ఉన్న ముఖాలు, ఒక దిశలో నిలిచిన కళ్ళు, గట్టిపడిన భుజాలు.
విశ్రాంతి లేదు. శాంతి లేదు. వినోదం కూడా ఒత్తిడిగా అనిపిస్తుంది.

ఒక వ్యాపారి ఇలా అన్నాడు:
"నేను ఎప్పుడూ కనెక్ట్‌లో ఉంటాను, కానీ దిశలో ఉండటం చాలా అరుదు."

మరొకరు ఒప్పుకున్నారు:
"నాకు ఇంతకు ముందు ఎప్పుడూ లేనంత సమాచారం ఉంది, కానీ ఇంత తక్కువ స్పష్టత ఉంది."

ఇది ఒక విచిత్రమైన అలసట—శారీరక అలసట మాత్రమే కాదు, అంతరంగ గందరగోళం.
దిశ లేకుండా తిరిగే గొర్రెల మందలాగా. కదలికతో నిండిన ప్రపంచం, కాని అర్థం తక్కువ.

అయినప్పటికీ యేసు నిరాశపడడు. ఆయన ఆశ్చర్యకరంగా ఇలా అంటాడు:
"పంట ఎక్కువగా ఉంది."

అంటే మనం అనుకున్నదానికంటే మానవ హృదయంలో ఎక్కువ సిద్ధత ఉంది—ఎక్కువ వెతుకులాట, ఎక్కువ తెరవెనుకత, ఎక్కువ అర్థాన్వేషణ.

ఒక రైతు శీతాకాలం తరువాత పొలంలో నిలబడి ఇలా అన్నాడు:
"ఇక్కడ ఏమీ పెరగడం లేదని ప్రజలు అనుకుంటారు. కానీ జాగ్రత్తగా వినండి—మట్టిలో ఇప్పటికే అన్నీ జీవించి ఉన్నాయి."

యేసు కూడా ప్రపంచాన్ని చూస్తాడు—కేవలం సంక్షోభం కాదు, పంటను కూడా చూస్తాడు.

4. కొరత మనుషులది కాదు—సాక్షులది

కాని వెంటనే ఒక ఉద్వేగం వస్తుంది:
"పంట ఎక్కువగా ఉంది, కాని కూలీలు తక్కువ."

మనుషులు లేరని కాదు—పంపబడటానికి సిద్ధంగా ఉన్నవారు తక్కువ.
తమ జీవితానికి ఇతరుల కోసం అర్థం ఉందని నమ్మేవారు తక్కువ.
తాము పొందినదాన్ని పంచగలమని విశ్వసించే వారు తక్కువ.

ఒక విచారణ లో పాల్గొనేవారి సంఖ్య తగ్గుతున్నప్పుడు, ఒకరు మెల్లగా

ఇలా అన్నారు:
"సమస్య చర్చికి ఇవ్వడానికి ఏమీ లేదనేది కాదు—మనం పంచడానికి విలువైనదేదైనా ఉందని మనం ఇక నమ్మడం లేదు."

ఇది నిర్మాణాలకన్నా లోతైన సమస్య. గణాంకాలకన్నా లోతైనది.
నిజమైన కొరత మనుషులది కాదు—నమ్మకం.

అందుకే యేసు వ్యూహంతో ప్రారంభించడు. ప్రార్థనతో ప్రారంభిస్తాడు:
"పంట యజమానిని ప్రార్థించండి."

ప్రార్థన బాధ్యత నుంచి పారిపోవడం కాదు. అది ఆధారపడుతున్నామనే సత్యాన్ని మళ్లీ కనుగొనడం.
కానీ ఈ ప్రార్థనను నిజంగా చేసే వారు చివరకు ఒక అసౌకర్యకరమైన సమాధానం వింటారు:
“మరి నీవు—వెళ్తావా?”

5. ఎన్నుకోబడినవారు—కాని స్వయంగా విశ్వాసులు కాదు

ఈ సమయంలో సువార్త చాలా వాస్తవికంగా మారుతుంది.
యేసు పన్నెండు మంది శిష్యులను పిలుస్తాడు. వారికి అధికారాన్ని ఇస్తాడు. వారిని పంపుతాడు.

అయినా కథ చివరికి వారు విఫలమవుతారు. ఒకరు ద్రోహం చేస్తాడు. ఒకరు నిరాకరిస్తాడు. మిగిలినవారు పారిపోతారు.

ఇక్కడ ఒక గంభీరమైన సత్యం ఉంది:
ఎన్నుకోబడటం విశ్వాసాన్ని హామీ ఇవ్వదు.

ఒక చిన్న సమూహం ఇలా అంగీకరించింది:
“మేము పాల్గొనడం అంటే అంకితభావం అనుకున్నాం. కానీ పాల్గొనడం శిష్యత్వం కాదు.”

యూదా బయటివాడు కాదు—వలయంలో ఉన్నవాడు.
సువార్త ఈ విషయాన్ని దాచదు. అలంకారంలేకుండా సత్యాన్ని చెబుతుంది.

6. కాని విఫలం అంతం కాదు

అయితే—ఇక్కడే సువార్త అద్భుతంగా మారుతుంది—విఫలం అంతం కాదు.

ఒక తోటమాలి ఇలా అన్నాడు:
“కత్తిరించడం నష్టంలా కనిపిస్తుంది, కానీ అది అభివృద్ధికి సిద్ధత.”

పునరుత్థానం తరువాత యేసు అదే శిష్యుల దగ్గరకు తిరిగి వస్తాడు. వారిని మార్చివేయడు. వారిని పునరుద్ధరిస్తాడు. మళ్లీ పంపుతాడు.

తనను నిరాకరించిన పేతురు—ఆయనను ప్రకటించే పేతురుగా మారాడు.
చర్చిని హింసించిన పౌలు—దాన్ని ప్రపంచమంతటికి తీసుకెళ్లినవాడిగా మారాడు.

పౌలు ఇలా వ్రాస్తాడు:
“మనం ఇంకా పాపులుగా ఉన్నప్పుడే క్రీస్తు మనకొరకు మరణించాడు.”

దేవుడు పరిపూర్ణత కోసం వేచి ఉండడు. ఆయన కృపతో ప్రారంభిస్తాడు.

సెయింట్ ఆగస్టిన్ తరువాత ఇలా అన్నాడు:
“నీవు నా లోపల ఉన్నావు, నేను బయట ఉన్నాను.”

ఇదే మార్పు బిందువు: మనం దేవుణ్ణి కనుగొనడం కాదు—దేవుడు మనలను వెతుకుతూనే ఉండటం.

7. “ఉచితంగా పొందినదాన్ని ఉచితంగా ఇవ్వండి”

తర్వాత యేసు ఒక సరళమైన కానీ విప్లవాత్మక ఆజ్ఞ ఇస్తాడు:
“మీరు ఉచితంగా పొందారు; ఉచితంగా ఇవ్వండి.”

ఒక పూజారి ఇలా గుర్తుచేసుకున్నాడు: ఒక ప్రార్థనా గుంపులో ఈ పాట పాడారు—
“ఉచితంగా పొందితివి; ఉచితంగా ఇవ్వుము.”

ప్రజలు ఆనందంగా పాడారు—కాని జాగ్రత్తగా జీవించారు.

ఎందుకంటే పొందడం ఇవ్వడంకన్నా కష్టం. మనం సంపాదించడానికే అలవాటు పడిపోయాం.

కాని కృప సంపాదించేది కాదు. అది స్వీకరించేది—ఆ తరువాత పంచేది.

ఒక వ్యక్తి తనకు సహాయం చేసిన వ్యక్తికి తిరిగి చెల్లించడానికి ప్రయత్నించాడు. ఆ వ్యక్తి ఇలా అన్నాడు:
“నువ్వు తిరిగి చెల్లిస్తే, అది వ్యాపారం అవుతుంది. అది వరంగా ఉండనివ్వు.”

ఇదే సువార్త ఆర్థిక వ్యవస్థ: ముందుగా వరం—తర్వాత మిషన్.

8. మోయబడినవారు → ప్రేమించబడినవారు → పంపబడినవారు

కాబట్టి ఈరోజు సువార్త యొక్క గమనము స్పష్టంగా ఉంది:

మనం మోయబడుతున్నాం—ఇశ్రాయేలు గద్దల రెక్కలపై
మోయబడినట్లుగా.
మనం ప్రేమించబడుతున్నాం—మనం ఇంకా పాపులుగా ఉన్నప్పుడే
క్రీస్తు మనకొరకు మరణించాడు.
మనం పిలువబడుతున్నాం—మనం విఫలమైనప్పటికీ.
మనం పంపబడుతున్నాం—ఇప్పటికే సిద్ధంగా ఉన్న పంటలోకి.

ఒక చిన్న శిష్యుల సమూహం ప్రపంచాన్ని మార్చింది—వారి బలంతో
కాదు, వారు మోసబడినందున.
ఈ రోజూ అదే దేవుడు సాధారణ మనుషులను—తల్లిదండ్రులు,
ఉపాధ్యాయులు, కార్మికులు, చిన్నవారు, పెద్దవారు—పంపిస్తున్నాడు.
పరిపూర్ణులైనందుకు కాదు, సిద్ధంగా ఉన్నందుకు.

ముగింపు కథ: ఎగరగలదని మర్చిపోయిన గద్ద

మరొక గద్ద కథ ఉంది. ఒక గద్ద కోళ్ల మధ్య పెరిగింది. అది నేలకే
చెందినదని భావించింది. అది ఎప్పుడూ పైకి చూడలేదు.

ఒక రోజు ఒక మనిషి దానిని కొండపైకి తీసుకెళ్లి, తన చేతుల్లో పట్టుకుని,
తన చేతులను తెరిచాడు.

మొదట అది వణికింది. తరువాత సందేహించింది. ఆపై దాని లోపల
ఏదో లోతైనది గుర్తుచేసుకుంది. అది గాల్లోకి ఎగిరింది.

అది కొత్తదిగా మారడం కాదు. అది తన స్వరూపంగా మారింది.

అదే విశ్వాస యాత్ర.

మనలను ముందుగా బలంగా ఉండమని అడగలేదు.
మనలను మోసే వానిని నమ్మమని అడిగారు.

మనలను ముందుగా అర్హులవ్వమని అడగలేదు.
మనలను ప్రేమించే వానిని స్వీకరించమని అడిగారు.

మనలను ముందుగా పరిపూర్ణంగా ఉండమని అడగలేదు.
మనలను పంపించే వానికి అందుబాటులో ఉండమని అడిగారు.

కాబట్టి ప్రశ్న సులభమైనదే—కాని నిర్ణయాత్మకమైనది:
మనము ఆయనను నమ్మి, మోసబడటానికి, ప్రేమించబడటానికి,
పంపబడటానికి సిద్ధంగా ఉన్నామా?

ఆమెన్.

Translated by: Rev. Fr. Francis Theetla, Parish Priest of Paidikaluva, Cuddapah.